

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyň: **a) Merck Sharp & Dohme, B. V.**, se sídlem Waarderweg 39, Haarlem, 2031 BN, Nizozemské království, a **b) Merck CANADA, Inc.**, se sídlem Trans-Canada Highway 16711, Kirkland, H9H 3L1 Quebec, Kanada, obě zast. JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Elišky Peškové 735/15, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. SANDOZ, s.r.o.**, se sídlem U Nákladového nádraží 10, Praha 3, zast. Mgr. Kamilou Seberovou, advokátkou se sídlem Opletalova 41/1683, Praha 1, a **II. Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra ČR**, se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2011, čj. MZDR51054/2011, sp. zn. FAR:L161/2011, a ze dne 11. 8. 2011, čj. MZDR55658/2011, sp. zn. FAR:L179/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2014, čj. 11 Ad 24/2011-95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Účastníci řízení ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 27. 7. 2010 zahájil Státní ústav pro kontrolu léčiv (dále jen „správní orgán prvního stupně“) na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení I. správní řízení o stanovení maximální ceny a výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivého přípravku CASTISPIR s účinnou látkou montelukastum natricum. Podáními ze dne 20. 4. 2011, resp. 27. 4. 2011, oznámily žalobkyně vstup do tohoto řízení z důvodu dotčení svých práv rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 4. 2011, sp. zn. SUKLS149191/2010, jímž bylo o žádosti osoby zúčastněné na řízení I. meritorně rozhodnuto, a zároveň proti němu podaly odvolání. Žalobkyně a) své účastenství zdůvodnila tím, že je držitelkou registračního rozhodnutí k originálním léčivým přípravkům SINGULAIR, které jsou zařazené do stejné referenční skupiny, do níž spadají léčivé přípravky CASTISPIR a z tohoto důvodu může mít stanovení výše a podmínek úhrady přímý dopad na změnu výše a podmínek úhrady léčivých přípravků SINGULAIR. Žalobkyně b) v této souvislosti uvedla, že je majitelkou patentu k vynálezu nazvaného "Nenasycené hydroxyalkylchinolinové kyseliny a farmaceutický přípravek na jejich bázi" vedeného u Úřadu průmyslového vlastnictví přihláška č. 1191-3095, č. ochranného dokumentu 281274 (s právem přednosti do 11. 1. 2011). Žalobkyně b) využívala svůj patent při výrobě léčiv SINGULAIR, obsahující jako účinnou látku montelukastum natricum, a to prostřednictvím koncernu, jehož je součástí, v daném případě v ČR prostřednictvím žalobkyně a). Již samotné stanovení úhrady generickým léčivým přípravkům CASTISPIR má přímý dopad na mechanismus stanovení cen a budoucí výše úhrad léčivých přípravků SINGULAIR. Meritorní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně má vliv na základní úhradu celé referenční skupiny, tedy i na základní úhradu přípravků SINGULAIR.

[2] Správní orgán prvního stupně rozhodl usneseními ze dne 9. 5. 2011 a ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. SUKLS149191/2010, tak, že žalobkyně nejsou osobami zúčastněnými na řízení. Odvolání proti těmto usnesením žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími zamítl.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žaloby proti těmto rozhodnutím žalovaného zamítl s tím, že žalobkyně nespadají pod vymezení účastenství v předmětném řízení dle § 39g zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále též jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), jenž představuje zvláštní úpravu ve vztahu k § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) ve společné kasační stížnosti proti tomuto rozsudku uvedly, že pravidlo, dle něhož zvláštní úprava má zpravidla přednost před úpravou obecnou, se v nyní posuzované věci neuplatní, neboť k jeho aplikaci může dojít pouze tam, kde mezi obecnou a speciální úpravou existuje rozpor; v případě § 39g zákona o veřejném zdravotním pojištění a § 27 správního řádu se však o takovýto rozpor nejedná. Ustanovení § 39g zákona o veřejném zdravotním pojištění neslouží k omezení okruhu účastníků řízení, nýbrž k jejich jasnému označení.

pokračování

[5] Dle § 39g odst. 7 a § 39o tohoto zákona je předmětné řízení vedeno v souladu s § 25 odst. 5 a § 144 správního řádu jako řízení s velkým množstvím účastníků a je svázáno přísnými lhůtami. Neobstojí proto argument, dle něhož by souběžnou aplikací úpravy účastenství dle zákona o veřejném zdravotním pojištění a správního řádu docházelo k průtahům či neúměrnému narůstání počtu účastníků. Případů, kdy se vlastník patentu bude domáhat účastenství v tomto řízení, nebude mnoho, neboť taková intervence se vyplatí pouze v případě, kdy by žádost o stanovení ceny a úhrady generického výrobku byla podána s podstatným předstihem před vypršením patentu jako v nyní projednávané věci. Není namístě ani případná námitka, dle níž by správní orgán prvního stupně nebyl schopen v podobných věcech, kdy hrozí porušení patentové ochrany, rozhodnout z důvodu nedostatečných vlastních znalostí, neboť v takovém případě je možno se spolehnout na znalecké posudky.

[6] Za nepřipadný označily stěžovatelky odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 43/2011-53, dle něhož se § 27 správního řádu neuplatní subsidiárně ve vztahu k vymezení okruhu účastníků dle § 7 zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci). V této věci totiž skutečně hrozilo zásadní navýšení počtu potenciálních účastníků řízení, přičemž dané řízení nebylo proti nepřiměřeným průtahům zajištěno. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2013, čj. 8 Afs 49/2011-75, a ze dne 8. 10. 2013, čj. 6 As 17/2013-28.

[7] V odepření možnosti účastnit se předmětného řízení stěžovatelky spatřovaly porušení čl. 11 Listiny základních práv (dále jen „Listiny“). Výklad shora citovaných ustanovení zvolený městským soudem proto není ústavně konformní. Na této skutečnosti nic nemění ani městským soudem citované usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 42/10, ve věci návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení části šesté zákona o veřejném zdravotním pojištění, neboť Ústavní soud se v něm spornou otázkou v nyní projednávané věci vůbec nezabýval, přičemž sám závěr o ústavnosti určitých ustanovení neznamená, že není možné je vyložit protiústavně. Stěžovatelky konstatovaly, že patenty a práva k nim náležející jsou chráněna nejen čl. 34 odst. 1 Listiny, ale také mezinárodními smlouvami jako např. Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (č. 191/1995 Sb.).

[8] Stěžovatelky namítly také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Městský soud nezdůvodnil, proč považoval výčet účastníků řízení dle § 39g zákona o veřejném zdravotním pojištění za taxativní. Městský soud se dále nevypořádal s jejich komparativní argumentací týkající se odlišné formulace vymezení účastenství dle posledně citovaného ustanovení a § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jakož i s jejich odkazem na příslušnou odbornou literaturu. Městský soud se opomněl zabývat také tím, že judikatura Nejvyššího správního soudu v otázce účastenství není jednotná, nebo minimálně naznačuje nutnost individuálního posuzování úpravy obsažené v jednotlivých zvláštních zákonech. Nevypořádal se ani s prolínáním průmyslověprávní ochrany do oblasti regulace cen a úhrady léčiv. Městský soud se nedostatečně zabýval námitkou, dle níž § 39g zákona o veřejném

zdravotním pojištění při souběžné aplikaci § 27 odst. 2 správního řádu není nadbytečným, neboť okruh účastníků řízení rozšiřuje. K tomu městský soud uvedl pouze, že předmětné ustanovení zákona o veřejném zdravotním pojištění by v takovém případě bylo nadbytečné, neboť by nedošlo k zúžení množiny účastníků řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, čj. 3 Ads 48/2010-237, však konstatoval, že předmětné ustanovení množinu účastníků naopak rozšiřuje.

[9] Stěžovatelky dále obsáhle namítaly, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve věci samé došlo ke zkrácení jejich práv. Navrhly, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry obsaženými v napadeném rozsudku městského soudu. Na jejich podporu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 19. 5. 2008, čj. 2 As 8/2008-39, č. 1657/2008 Sb. NSS [ve vztahu k § 59 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], jakož i shora citovaný rozsudek čj. 3 Ads 48/2010-237. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

III.A K námitkám týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Přestože příslušnou pasáž kasační stížnosti stěžovatelky uvozují jako „[n]esrozumitelnost a nedostatky důvodů rozhodnutí“, konkrétní námitky poukazují pouze na údajnou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[13] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak posoudil pro věc podstatné skutečnosti (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí městského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Městský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. Dospěl-li městský soud na základě zásady *lex specialis derogat legi generali* k závěru o apriorní neaplikovatelnosti § 27 správního řádu v nyní posuzované věci, nelze mu vytýkat, že se již podrobněji dalšími námitkami stěžovatelek nezabýval. O tom, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, svědčí ostatně i skutečnost, že stěžovatelky se závěry v něm uvedenými v podané kasační stížnosti obsáhle polemizují.

pokračování

III.B K námitkám nesprávného právního posouzení

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatelek týkajícím se aplikovatelnosti § 27 správního řádu v nyní projednávané věci.

[15] Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že obdobnou kasační stížností stěžovatelek se již zabýval v rozsudku ze dne 8. 4. 2015, čj. 1 As 257/2014-75, v němž dospěl k závěru, že účastníky řízení (vyvolaného výrobcí, eventuálně distributory, kteří se domáhají zařazení svých léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely mezi produkty hrazené z prostředků veřejného zdravotního pojištění) o žádosti o stanovení maximální ceny a stanovení výše a podmínek úhrady určitého léčivého přípravku podle § 39g odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění nejsou výrobci či distributoři konkurenčního přípravku. Ti v tomto řízení nemohou být na svých právech přímo dotčeni. Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod odchýlit se od právních názorů uvedených v tomto rozsudku. Přestože by postačovalo na ně odkázat; k stěžejním námitkám stěžovatelek pro úplnost uvádí následující.

[16] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nejprve poznamenává, že pro aktivování zásady *lex specialis derogat legi generali* není nezbytné, aby mezi obecnou a zvláštní právní úpravou existoval explicitní či implicitní rozpor. Klíčovou otázkou totiž je, zda speciální úprava reglementuje danou otázku komplexně a vyčerpávajícím (taxativním) způsobem, který pro subsidiární aplikaci úpravy obecné neponechává prostor.

[17] Dle § 27 odst. 2 správního řádu platí, že účastníky řízení jsou mimo osob uvedených v odst. 1 *též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*. Podle odst. 3 citovaného ustanovení pak *účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon*. § 39g zákona o veřejném zdravotním pojištění přitom stanoví, že *účastníkem řízení o stanovení maximální ceny a řízení o stanovení výše a podmínek úhrady jsou osoby, které podaly žádost, zdravotní pojišťovny, nejsou-li osobami, které podaly žádost, držitel registrace, jde-li o registrovaný léčivý přípravek, dovozce nebo tuzemský výrobce, jde-li o neregistrovaný léčivý přípravek používaný ve schváleném specifickém léčebném programu, nebo o potravinu pro zvláštní lékařské účely*. Díkce citovaného ustanovení přitom nenaznačuje, že by jeho obsahem měl být pouze demonstrativní výčet účastníků předmětných řízení, o čemž svědčí i absence jakýchkoli formulací, jež se s demonstrativním výčtem obvykle pojí (typicky „například“, „zejména“, „a podobně“...). Demonstrativní povahu předmětného výčtu nelze dovodit ani na základě teleologického výkladu posledně citovaného ustanovení, neboť jak Nejvyšší správní soud konstatoval ve shora uvedeném rozsudku čj. 1 As 257/2014-75, *„jedním z hlavních účelů přijetí úpravy obsažené v části šesté zákona o veřejném zdravotním pojištění bylo zajištění ochrany práv výrobců, eventuálně distributorů, kteří se domáhají zařazení svých léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely mezi produkty hrazené z prostředků veřejného zdravotního pojištění (případně subjektů, jejichž produkty již hrazeny z těchto prostředků jsou, ale výše a podmínky úhrady jsou nově posuzovány)*. [...] Dovožovat, že smyslem předmětných správních řízení je rovněž poskytnutí ochrany právům konkurenčních výrobců či distributorů léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely, však již nelze.“ Uvedený výčet účastníků řízení je proto nutno považovat za taxativní a vůči úpravě účastenství ve správním řádu autonomní.

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani názoru stěžovatelek, dle něhož je odkaz městského soudu na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 43/2011-53 zcela nepřipadný. V uvedené věci byla posuzována otázka účastenství dle § 7 zákona o integrované prevenci. Je nutno připustit, že konstrukce úpravy účastenství obsažená v posledně citovaném ustanovení je od úpravy dle § 39g zákona o veřejném zdravotním pojištění částečně odlišná. Formulace § 7 odst. 1 zákona o integrované prevenci (*„[ú]častníky řízení o vydání integrovaného povolení jsou vždy...“*) je sice výčtem zjevně taxativním, avšak § 7 odst. 2 citovaného zákona výslovně s možností ještě i dalších fakultativních účastníků řízení dle *zvláštních právních předpisů* počítá; rozsah účastenství tudíž předmětné taxativní ustanovení samo o sobě zcela nevyčerpává. Nejvyšší správní soud posoudil věc v citovaném rozsudku tak, že § 27 správního řádu je vůči úpravě účastenství dle § 7 zákona o integrované prevenci, úpravou obecnou (nikoli tedy zvláštní) a odkaz obsažený v odst. 2 tohoto ustanovení se na něj tudíž nevztahuje. Svůj závěr opřel zejména o skutečnost, že subsidiární použití § 27 správního řádu by vedlo „ke zcela absurdním závěrům, jež by popíraly nutnost jakékoli právní úpravy speciálního okruhu účastníků ve zvláštních předpisech, jelikož by bylo vždy možno odkázat na obecnou úpravu ve správním řádu.“ Tím spíše je tedy závěr o neaplikovatelnosti § 27 správního řádu použitelný i v nyní projednávané věci, neboť taxativní výčet účastníků řízení dle § 39g zákona o veřejném zdravotním pojištění přistoupení dalších účastníků řízení nijak (na rozdíl právě od § 7 odst. 2 zákona o integrované prevenci) neumožňuje.

[19] Tomuto závěru nasvědčuje i komentář k § 27 odst. 3 správního řádu, na který stěžovatelky ostatně samy poukazují, dle něhož *„[ú]častníky řízení jsou i osoby, o nichž to stanoví zvláštní zákon. V úvahu zde přicházejí v podstatě dvě možnosti. Za první může zvláštní zákon vymezit okruh účastníků řízení komplexně a taxativně. V takovém případě platí vymezení účastníků řízení ve zvláštním zákoně a vymezení účastníků řízení uvedené ve správním řádu se nepoužije. [...] Druhou možností vymezení účastníků řízení ve zvláštním zákoně je, že zvláštní zákon kromě toho, že platí vymezení účastníků řízení podle správního řádu, přizná postavení účastníka řízení i další osobě, tedy takové osobě, která by pouze na základě správního řádu účastníkem řízení nebyla“* (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 137). Protože výčet účastníků řízení obsažený v § 39g zákona o veřejném zdravotním pojištění má povahu taxativní, správní řád se v této souvislosti neuplatní.

[20] Úvahy stěžovatelek o tom, že v kontextu § 7 zákona o integrované prevenci skutečně hrozilo zásadní navýšení počtu potenciálních účastníků řízení a dané řízení nebylo proti nepřiměřeným průtahům zajištěno, přičemž naopak dle § 39g odst. 7 a § 39o zákona o veřejném zdravotním pojištění je řízení o stanovení maximální ceny a výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivého přípravku vedeno v souladu s § 25 odst. 5 a § 144 správního řádu jako řízení s velkým množstvím účastníků a je svázáno přísnými lhůtami, resp. že správní orgán prvního stupně by se v těchto řízeních mohl při absenci vlastních znalostí spolehnout na znalecké posudky, nejsou pro rozhodnutí o účastenství stěžovatelek relevantní, neboť význam tu primárně má jasný text zákonné úpravy.

[21] Nepřípadné jsou rovněž i odkazy stěžovatelek na shora citované rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 49/2011-75 a čj. 6 As 17/2013-28. V první z těchto věcí rozhodoval Nejvyšší správní soud o otázce účastenství obce v řízení povolení provozovat koncové interaktivní videoloterní terminály na jejím území, a to za situace, kdy zákon č. 202/1990

pokračování

Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, vlastní úpravu účastenství neobsahoval (to bylo následně změněno novelou tohoto zákona č. 300/2011 Sb.). Rovněž i v druhém z uvedených případů, jenž se týkal otázky účastenství v řízení o zrušení licence podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), předmětný zákon úpravu účastenství postrádal.

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám ústavní nekonformity výkladu § 39g zákona o veřejném zdravotním pojištění zvoleného městským soudem. Stěžovatelky spatřují zásah do svých ústavně zaručených práv dle čl. 11 a čl. 34 odst. 1 Listiny nikoli v samotném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o stanovení maximální ceny a výše a podmínek úhrady léčivého přípravku CASTISPIR, nýbrž až v důsledku případného zkráceného revizního řízení dle § 39p zákona o veřejném zdravotním pojištění, ve znění do 31. 12. 2010, jímž by došlo ke snížení výše úhrady z veřejného zdravotního pojištění léčivého přípravku SINGULAIR ještě v době trvání jeho patentové ochrany, a to aniž by stěžovatelky (dle jejich názoru) měly v tomto řízení prostor náležitě hájit svá práva. Právě z tohoto důvodu, tedy pro možnost být v budoucím řízení dotčeny ve svých právech, se stěžovatelky dovolávaly účastenství již v řízení nynějším, v němž se však o jejich právech nejednalo. V nyní posuzované věci ke zkrácenému reviznímu řízení dle § 39p zákona o veřejném zdravotním pojištění, ve znění do 31. 12. 2010, dle tvrzení stěžovatelek samotných vůbec nedošlo, neboť správní orgán prvního stupně v době platnosti předmětného patentu toto řízení nezahájil. Pro posouzení projednávané věci není významné, zda tím - dle přesvědčení stěžovatelek - porušil svou zákonnou povinnost. Vzhledem k tomu, že stěžovatelky žádný reálný zásah do svých základních práv netvrdí a jejich argumentace se v této souvislosti pohybuje pouze v hypotetické rovině, Nejvyšší správní soud se těmito námitkami již dále nezabýval.

[23] Judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu (zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, čj. 4 Ads 35/2013-63, č. 3174/2015 Sb. NSS, a nálezy ústavního soudu ze dne 17. 2. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3910/13, a ze dne 14. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 459/14), odkazující i na vlastní judikaturu dřívější a judikaturu Soudního dvora Evropské unie, řeší nikoli účastenství osob připodobnitelných k postavení stěžovatelek, ale aktivní žalobní legitimaci žadatelů o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění, tedy nesporných účastníků správního řízení dle § 39g odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Přesto však z této judikatury lze implicitně dovodit, že účastenství stěžovatelek v řízeních o pravidelné revizi systému úhrad dle § 39c odst. 7 a 8, § 39l, popřípadě také § 39p zákona o veřejném zdravotním pojištění, ve znění do 31. 12. 2010, nebylo by možno bez dalšího vyloučit. Tato otázka však nebyla předmětem nynějšího řízení. Ve vztahu k ní lze opět poukázat na shora citovaný rozsudek čj. 1 As 257/2014-75, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že stěžovatelkám by nic nebránilo v tom, „aby namítaná práva hájil[y] až v řízení podle § 39p zákona o veřejném zdravotním pojištění. Jestliže by totiž došlo k hypotetické situaci, že by Ústav [správní orgán prvního stupně] rozhodl o stanovení výše ceny a úhrady pro generický léčivý přípravek ještě před vypršením patentu, který zaručuje exkluzivitu jejich léčivého přípravku, a výrobce či distributor tohoto generického přípravku by se jej ještě v této době chystal uvést na trh, mohl[y] by se domáhat vydání předběžného opatření, kterým by soudy rozhodující v občanském soudním řízení takové uvedení na trh zakázaly. V řízení dle § 39p zákona o veřejném zdravotním pojištění by pak mohl[y]

namítat, že pro vedení daného řízení nejsou splněny zákonné podmínky, neboť není možné uvést generický léčivý přípravek na trh (a není tak splněna podmínka, že dojde k úspoře prostředků veřejného zdravotního pojištění v zákonem předvídané výši).“

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[25] Vzhledem k tomu, že stěžovatelky neměly ve věci úspěch, žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti a osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady vzešlé z povinnosti, kterou jim soud uložil, nemají účastníci ani osoby zúčastněné na řízení dle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu